

Berättelsen Om Landet Semogah

Detta lilla stycke text kommer att handla om landet Semogah, om dess utveckling ur geopolitisk synpunkt. Jag har valt att först redovisa lite grundfakt i form av begreppsförklaring och bakgrundsfakta till situationen i landet. Sedan kommer en berättelse i lite mer folkton om hur landet utvecklades fram till idag. Avslutningsvis tar vi en titt in i framtiden och funderar på vad som kan hända där.

Men först tar vi och reder ut några begrepp så vi vet vad vi talar om.

- Geopolitik; studiet hur geografiska faktorer påverkar staters agerande, utveckling och internationella faktorer.
- Stat; en geografisk yta som är styrt av en makt och godkänd av andra stater. För en djupare förklaring se gärna de elva punkterna i Bo Svanes uppsats.¹
- Nation; en geografisk yta där folk med samma kultur, språk, religion och/eller tradition befinner sig. Faktorerna kan var en eller flera, dock känner folket en gemensam grupptillhörighet.
- Nationalism; att visa upp (med stolthet) vilken folkgrupp man tillhör. Ofta knutet till symboler, den vanligaste är nationens flagga.
- Region; en geografiskt avskild yta. Det måste inte finnas någon speciell orsak till indelningen men oftast är det knutet till geografiska begrepp, t.ex. storstadsregioner, landsbygdsregioner eller bestämt område, t.ex. Öresundsregionen.
- Territorium; kan delvis vara en region men är ofta knutet till en politisk makt, t.ex. denna stats territorium sträcker sig till kusten.
- Front; ett geografiskt område mellan två eller flera stater där den politiska makten är oklar.
- Gräns; en skiljelinje mellan två eller flera stater som markerar den enskilda statens politiska makt geografiskt. Ofta växer den fram ur ett frontförhållande.
- Kolonisering; En stat tar ett territorium i besittning och lägger sitt administrativa nät över regionen, oftast utan hänsyn till andra nationer och folkgrupper som redan finns där.
- Avkolonisering; En kolonistör ger tillbaka territoriet till urinnevånarna, oftast sker detta fredligt dock efter starka påtryckningar från urinnevånare och omvärld. Mycket ofta finns kraftig spår kvar av koloniseringen både fysiskt i form av gränser och regionsindelningar, men även administrativt och psykiskt.

Tolkningarna är ganska allmänna men jag har stöd för dem i litteraturen, t.ex. Geopolitik har jag hämtat tolkningen från Karlstads Biblioteks Geosaurus², Stat och nationsbegreppen har jag hämta från bl.a. Paul Knox, *Places and regions in Global Context, Human Geography* (sid. 364), front och gränstolkningarna kommer bl.a. från *An Introduction to Human Geography* (sid. 258).

¹ <http://www.filosofiskeessays.dk/artikler/politisk.html>

² <http://www.sam.kau.se/geografi/bibliotek/geosaurus/GJ/index.htm>

Semogah Idag

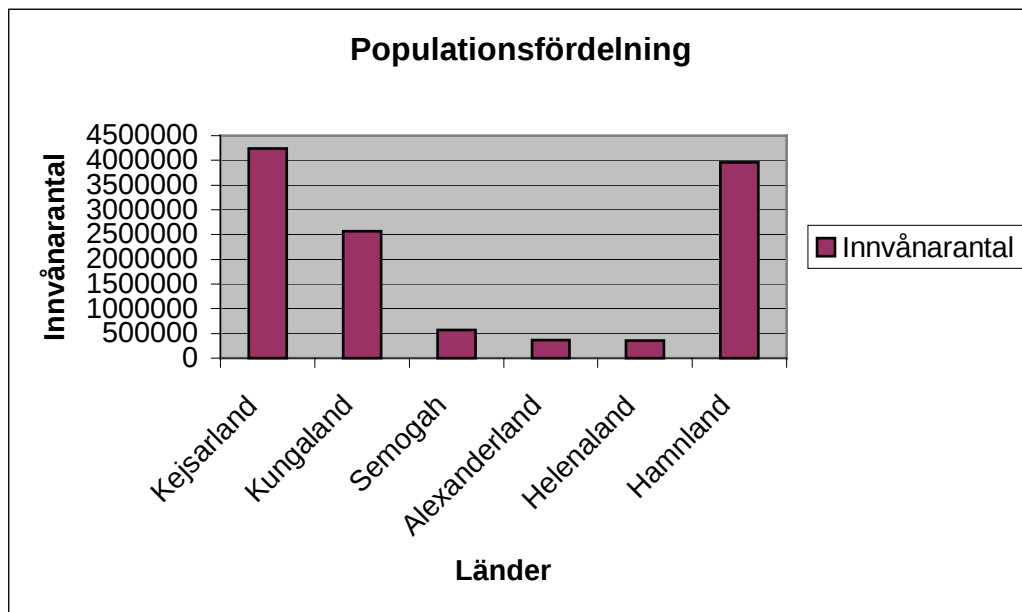
Geografisk beskrivning

Jag har valt att samla kartorna längst bak i artikeln, det är enklare att hitta dom där när man vill titta på dem istället för att de ligger insprängda i texten.

Semogah ligger i en havsvik och har en stor handelshamn, vilken också utgör huvudstad. Den andra stora staden är Alexstad som förut låg i Alexanderland men som sedan införlivades i Semogah. Förutom dessa finns endast mindre samhällen och byar i landet.

Man har ett storrike (Kejsarriket) i söder, havet i öster (sydöst) samt småstaterna Helenaland i nordöst och Alexanderland i nordväst. På andra sidan havet har vi Hamnland som är en stor demokratisk republik. Hamnland besitter hela kusträckan ut till det öppna havet i Blåhavets sydöstra avgränsning. Övriga länder som gränsar mot vattnet är Kungaland, Helenaland, Semogah, Kejsarhamn och Kejsarland.

Klimatet är vad vi i denna värld närmast skulle beskriva som medelhavsklimat, man har det varmare än i Sverige men inte riktigt den hetta som Medelhavet har på sommaren, mer som Frankrike eller Tyskland.

not ang. Populationsfördelningsdiagrammet; Urinnevånarna finns ej representerade här men man uppskattar dessa till ca: 58.000.

Politisk beskrivning

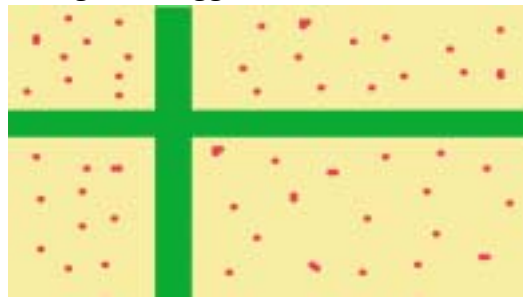
Landet Semogah är en demokrati, man ingår i en politisk och militär allians som heter Blåhavets Förenta Stater (BFS). Folket i landet består huvudsakligen av två nationer en inflyttat grupp samt en grupp med urinnevånare. Kännetecknande för folkgrupperna är att de nyinflyttade också automatiskt inlämnats i den nya infrastrukturen och den sociala samhällskulturen, medan urinnevånarna inte ens erhållit rösträtt ännu.

De tyngsta näringsgrenarna är industri (stål) i norr, samt en traditionsbunden tobaks- och saffransodling, samt handelsfart över havet.

Enkelt beskrivet kan man säga att Semogah ligger i en dalgång med berg löpandes i näst intill väst-östlig riktning. I de inre delarna av landet har man relativt nyupptäckta naturresurser i form av gruvindustri. Man får främst färskvatten från ett berg i väster men även de andra bergen genererar så pass mycket nederbörd att det räcker för både odling och folk, än så länge.

Infrastrukturen är ganska välutbyggd, åtminstone inom landet och mot Alexanderland respektive Helenaland. Däremot är den obefintlig mot Kejsarland, med Kejsarhamn finns endast sjöfart än så länge men planer finns på att bygga väg eller järnväg dit. Vidare har man en stark trafik över havet till hamnarna i Hamnland, som också ingår i BFS.

Semogah's Flagga

Not; en liten anekdot ang. flaggans införande. Första gången urinnevånarna fick se den trodde de att det nya folket varande dem för att de var sjuka, och gömde sig därför när de stolta nybyggarna kom för att förhandla om markrättigheter.

Semogah's flagga är gul med grönt kors och röda prickar, den symboliserar de två första egna stora grödorna och exportvarorna, saffran och tobak. Korset symboliserar kristendomen som är nybyggarnas religion.

Urinnevånarna

De inflyttade ser urinnevånarna som ett problem p.g.a. många orsaker, dels för att de råkar ha en av sina största helgedomar precis där den bästa odlingsmarken finns. Ett annat problem är att de är nomader och befinner sig under ett år i fyra olika länder, man vet helt enkelt inte vilket land som dom tillhör och därför har det sociala skyddsnätet inte kunna läggas ut under dem. Detta är också orsaken till att de inte fått rösträtt.

I *Human Geography, Issues for the 21st Century* (sid. 457) redogörs för Kurdernas situation, vilken har stora likheter med denna folkgrupp.

De Nyinflyttade

Dessa har bott i landet i ca: 120 år, de hamnade där av en slump. Man kan väl säga att de på sätt och vis har koloniaserat området, även om området varit känt en längre tid för Kejsaren som ansåg att han ägde marken innan Brutus flyttade in och skapade Semogah. De nyinflyttade består till en stor del av handelsfolk och ekonomer, utbildningsnivån är relativt hög och det har gjort att man har satsat på bra skolor. Detta har i sin tur inneburit att det finns en viss turbulens bland de högutbildade som nu flyttar runt i BFS allteftersom nya arbetserbjudande dyker upp. Semogah's skolor drar även till sig en del befolkning. Den

resterande delen är vanlig arbetare som t.ex. sjömän, vägarbetare, industri och kontor. Man lever på en högre standardnivå än vad man hade i Kejsarland därifrån de flesta härstammar. Vägen till denna standardhöjning har dock varit tung.

Näring och Industri

Huvudnäringen idag är, liksom den alltid varit, saffran- och tobaksodling, men gruvindustrin är på stark frammarsch. Här besitter man inte tillräckligt med kunskaper vad det gäller bearbetning så det mesta som bryts går upp till Alexstad för förädling där, innan det fraktas ner genom Semogah för frakt över havet. En nyupptäckt näring är ett oljefält som finns i Blå Havet, här har man dock inte kommit långt alls, men förhoppningarna är stora.

Statlig sjukvård och äldreomsorg finns men är bristfällig, främst beroende av att landet är för ungt och det inte finns så många gamla ännu, men en annan bidragande orsak är att den privata sektorn är relativt stor och täcker en stor del av behovet, åtminstone hos de som kan betala för sig.

Turism och serviceindustrin är på uppgång, man har förutsättningarna men behärskar inte marknadsföring tillräckligt bra för att det ska hunnit att bli en stor sektor.

Grannländerna

Kejsarland; ”moderlandet” till Semogah, det var från Kejsarlands marker Semogah uppstod. Kejsarland styrs av en diktatorisk Kejsare.

Kungaland; ”moderlandet” till Alexanderland och Helenaland. Styrs autonomt av en Kung. Precis som Semogah styrdes Alexanderland och Helenaland autonomt till att börja med, men har nu gått över till att vara demokratiska republiker.

Hamnland är en demokratisk monarki.

Blåhavets Förenta Stater

BFS har växt fram ur två gemensamma drivkrafter;

- Dels frigörelseprocessen från de stora tungstyrda ”moderstaterna” (Kejsarland och Kungaland) som inte förmådde att vare sig lyssna på folket eller att producera tillräckligt med föda, också p.g.a. toppstyrning.
- Dels av en framväxande differentierad politisk åsikt gentemot ”moderstaterna”, man kan benämna det som ett öst/väst-förhållande men termerna inne/ute skulle göra det mer åskådningsbart i Semogah’s situation.

Från början bestod BFS av Semogah och Helenaland, därefter anslöts Alexanderland, och steget efter det blev anslutningen av Hamnland. Trots stora differenser yt- och populationsmässigt så är jämnvikten mellan staterna relativt god, detta beror främst på att Semogah och Helenaland har en väsentligt högre andel välutbildade i sin befolkning jämfört med Hamnland. Om man tar antalet personer med högskole/universitetsexamen i Semogah och Helenaland så motsvarar det med råge antalet av motsvarande i Hamnland.

BFS började som en gemensam handelsmarknad men har med tiden utvecklats till att innefatta alltmer. Det senaste steget var när man slog ihop all administration samt de militära styrkorna till en enhet, syftet med detta är att försöka få en balans i området när det gäller maktfördelningen. Kejsarriket och Hamnland balanserar (både populationsmässigt och

export/importmässigt) varandra på ett ungefär, ganska så exakt om man betänker att Hamnland är med i BFS tillsammans med Semogah, Alexanderland och Helenaland. Den stora frågan i området är nu vad Kungaland tänker göra, sitter dom snällt som minsta part i denna triad eller kommer dom att gå in i en av de två allianserna, alternativt att bygga upp en egen med nya parter på annat håll. Kungaland har ju ingen direktkontakt med Blåhavet, däremot har dom kontakt med hav på annat håll samt det faktum att deras handelsvägar är starkare på annat håll. Dessutom måste Kungaland skifta till demokrati om de ska gå med i alliansen.

BFS har i princip ersatt de fyra stater som nu är medlemmar, man har gemensam valuta, gemensam lagstiftning och gemensamma helgdagar. Det som skiljer lite mellan de gamla länder och provinserna i BFS är att folket i hamnland har en annan kultur samt till vissa delar annan religion, men än så länge har det inte skapat något större problem man har ju bedrivit handel i snart 200 år med småstaterna.

En annan orsak till att det råder en relativ balans mellan länderna trots den stora skillnaden i yta och population är att Semogah har fått rollen som kärnland (Heartland), i den mening som beskrivs i *Human Geography, Issues for the 21st Century* (sid. 437ff) det var efter att Semogah skapades som området började blomstra på allvar. Hamnland hyser därför stor respekt till Semogah, samtidigt som dom givetvis är oroliga för att Semogah helt ska överta Hamnland, men några sådana tendenser har dom inte sett ännu.

Gamla och nya konflikter

Om vi börjar med att titta i Semogah så är ett av de största inrikesproblemen urinnevånarna. Man har inte riktigt grepp om hur man ska ta hand om dessa. Resultatet blir att de hamnar utanför hela det sociala systemet vilket har väckt omvärlden som nu reagerar mot detta. Lösningen är långt ifrån enkel i.o.m. att de vandrar mellan fyra stater och en av dessa stater inte är medlem i BFS. Hade alla fyra stater varit medlemmar i BFS hade problemet varit väsentligt enklare. Den fjärde staten Kejsarland har dessutom ett förhållande till Semogah och BFS som närmast kan liknas vid "kalla kriget" vilket givetvis inte underlättar saken. BFS har lagt ett förslag till urinnevånarna att dom antingen ska slå sig ner mer permanent på en plats eller åtminstone enbart röra sig inom BFS's gränser för att kunna få en statstillhörighet. Urinnevånarna har sagt att det skulle vara lika med döden för dem och avfärdade förslaget med att det var ett illa dolt fängelsestraff nybyggarna hade kommit med.

Ett annat orosmoment är de som bor på landet och sköter odlingarna som nu ser att satsningarna främst främjar Semogah's hamnstad och infrastrukturen i/runt och till/från den. Man börjar tycka att det skulle satsas mer på landsbygden, det är ju trots allt deras arbete med odlingsverksamheten som genererat utvecklingen för staten. En bonderörelse, (jmf. Mexico's Chiapan's, *An Introduction to Human Geography* sid. 392) håller därför på att ta form för att tvinga parlamentet att satsa mer pengar på landsbygden.

Semogah har dessutom ett begynnande problem med att befolkningen växer lite för fort, man hinner inte riktigt med att bygga bostäder och ordna vårdplatser till den snabbt växande befolkningen. Man har därför tvingats till en kortsiktig lösning på detta problem genom att sätta stopp för inflyttning för personer som kommer utanför BFS och tvinga dessa att bosätta sig i Hamnland eller Helenaland som inte alls har samma problem. En fara med detta är att inflyttningen till BFS kanske minskar och man vill ju ha en ström som minst motsvarar utflyttningen för att bibehålla skatteintäkterna.

På det internationella planet finns det en stark oro för vad främst Kejsarland och Kungaland ska hitta på. Man vet att irritationen är stor i Kejsarland, man har också, via

underrättelsetjänsten, fått reda på att de har kärnvapen, vilket oroar BFS som ännu inte riktigt fått fram den kunskapen, man är dock mycket nära. Detta i sin tur oroar Kungaland som känner att BFS är inte att lita på till 100%. Som ytterligare krydda så har Kejsarhamn brutit sig ur Kejsarland och bildat en egen stat med enda syftet att, på detta sätt, öppna en port in i BFS. Inom BFS är man splittrade i frågan, kan man lita på Kejsarhamn, hur mycket militär styrka måste det till för att hålla stånd mot ett återtagningsförsök från Kejsarlands sida. Kan Kejsarhamn vara nyckeln till en fredligare samvaro med Kejsarland, och därmed öppna upp en ny marknad som skulle främja bägge länderna. Ska man försöka ta Kejsarhamn med våld och då kunna ta mer mark, man skulle ha användning av bergskedjan mellan Kejsarland och Semogah för nya tobaksodlingar på sydsidan som nu tillhör Kejsarland.

Vägen Fram Till Idag

En gång för länge sedan fanns det en kejsare i ett stort land. Denne kejsare hade två söner, Fidus och Brutus. Nu föll det sig inte bättre än att Fidus alltid lydde sin fader och lärde sig precis det som fadern ville medan Brutus gjorde lite som han ville, dessutom umgicks han med vanligt folk. När så Brutus blev myndig så funderade fadern på hur han skulle lösa arvstvisten som med största säkerhet var i annalkande, eftersom Brutus var den äldste sonen men fadern ville att den yngre Fidus skulle ta över Riket. Fadern satte då upp ett ultimatum till Brutus; du får ett stycke land och kan du på tjugo år få det att blomstra så ärver du hela riket. Nu var fadern inte dummare än att just den biten land som Brutus fick låg långt ut i kanten av det stora riket och hade inga kända naturtillgångar.

När Brutus fått en karta över området så såg det inte mycket ut för världen en sträng vid havet och ett par dalgångar med ganska höga berg var vad som fanns. Inga byar, ingen väg, ja kort sagt inget annat. Brutus insåg ganska snabbt att bästa sättet för att ta sig dit var via havet. Han samlade därför ihop sina kamrater och skaffade en besättning för att segla iväg till sitt nya, egna land. Efter att ha studerat kartan noga så utsåg de en hamn som skulle passa fartygets storlek. Väl på plats rekogniserade dom lite snabbt och fann att det var tillräckligt bra för att slå läger ett tag och börja fundera på hur man skulle klara av att få landet att blomstra. Under seglatsen till det nya landet hade dom sett andra hamnar på långt avstånd samt att det åkte en del båtar mellan dessa. Brutus delade därför upp det folk han hade med sig i två grupper, en som skulle etablera en by och rekognisera runt omkring samt en grupp som skulle åka iväg till de andra hamnarna och se vad de hade att erbjuda. Den grupp som rekogniserade i det egna landet började med att vandra längs havet för att se om det fanns något liv eller ätbart redan från början, det var lite sämre med det, däremot hittade dom en stig som såg ganska välanvänd ut. Där stigen slutade vid stranden blev dom än mer förvånade för där fanns ett par primitiva men dock båtar. Detta tydde på att det fanns fler folk i landet. När de rapporterade tillbaka till Brutus så blev han mycket förvånad, varken fadern eller någon annan hade talat om att det fanns människor här. Kartan hade inte indikerat något sådant alls.

Brutus kom efter ett tag på att perspektiven i kartan var lite udda, så han letade efter vinklar på hur dom hade tittat på landet när dom hade ritat kartan. Han kom till slut på att de måste ha befunnit sig långt ut i havet för att kunna få kartbilden att se ut som det gjorde, detta innebar att kartritarna aldrig gått i land och studerat naturen närmare utan bara kladdat ner något snabbt för att skaffa sig ett par lediga dagar i hamnarna på den andra sidan vattnet.

Brutus bestämde därför att en ny karta skulle ritas, och denna gång skulle den vara betydligt mer noggrant gjord. Han avdelade två personer till att gå ut i naturen och markera upp ”gränsen” för det nya landet. Fadern hade i stort ritat en ring på fri hand när han gav Brutus landet och markerat det på kartan så Brutus kände att det var nog inte så noga när det gällde fadern däremot var det bra om andra skulle komma för nära inpå så skulle dom se gränsmarkeringarna och förstå att någon redan bodde där. Han hade främst folket som gick på stigen i åtanke, var nu dom bodde någonstans.

När havsexpeditionen kom tillbaka kunde dom berätta fascinerande historier om vad de sett och upplevt. När dom berättat att dom kom från andra sidan hade många reagerat positivt för det var ett ganska utforskat stycke land som dom kom ifrån. Folket i hamnarna hoppades på att Brutus och hans folk skulle kunna tillföra handeln något. Besättningen hade med sig allsköns varor och berättade om vad allt kunde användas till. Något som speciellt intresserade Brutus var tunnorna med torkade blad i, kryddor av alla de slag. Han informerades om vad de kostat och om det fanns mycket eller litet av just den varan i hamnarna. Eftersom Brutus var mycket intresserad av ekonomi så var det två faktorer som intresserade honom, det som var dyrt och det som det fanns lite av. Detta skulle säkerställa att man kunde sälja av det som man odlade och kunde få ekonomin att gå ihop och börja bygga ett samhälle.

Sagt och gjort åtta olika kryddor och växter utsågs till att provodlas, sjöfararna hade varit så förutseende att de inte bara köpt en massa plantor utan även tagit reda på hur man skulle odla växterna. Efter första provodlingen var det två sorter som klarat sig bra, dels tobaksplantorna på södersluttningen och dels saffransplantorna på norrsluttningen. Här skulle odlas, Brutus gav order om att träd skulle röjas på de två sluttningarna och att odling skulle påbörjas fortast möjligt.

Samtidigt så kom gränsutsättarpatrullen tillbaka och berättade att norr om stigen fanns det redan en gräns in i landet som någon markerat upp, men det verkade inte bo någon i närheten. Man hade inte vågat riva de gamla gränsmarkeringarna utan satt upp sina egna intill för att visa att man hade konstaterat att någon annan hade intresse bortanför gränsen. Marken var inte särskilt intressant i detta område så det skulle nog inte vara något problem. På detta sätt hade man nu etablerat en gräns mellan sig och den okända staten medan man hade ett frontförhållande mellan sig själva och Kejsarriket. Slutsatsen grundas på definitionerna givna i *An Introduction to Human Geography* (sid. 258).

Allteftersom tiden gick så snurrade handel på allt mer, tack vare en brandolycka i ett lagerhus i en hamn på andra sidan så tuggade inte bara folket tobak nu de hade börjat att röka den också, detta gjorde att konsumtionen ökade markant. Nytt land måste brytas för att bereda plats för större odlingar. Redan efter ett par dagar kom röjningspatrullen tillbaka och berättade att de stött på problem med att röja den nya markerna. Ett annat folk hade dykt upp och bett dem avbryta verksamheten. Brutus trodde inte sina öron, -Herre gud vi var här först. Sätt brinnande stavar i ändalykten på dom om dom inte försvinner frivilligt. Nja, förklarade röjningsgruppen, det råder nog delade meningar om det, dom har visat oss ställen som vi inte sett tidigare och där har dom markerat sina områden. Brutus replikerade, -Jamen den enda gräns vi stött på har vi ju inte överträtt, några andra gränser finns inte. - Nej Brutus det stämmer, men det här är inte gränsmarkeringar, det är målningar i en grotta. Jahaja, men om dom är i grottan kan vi väl röja mark runt omkring ?? -Nja, du förstår, det är emot deras tro att beröva marken så som vi gör, dessutom bor de tydligen en sorts apor i träden som är heliga, dom sköter kontakten mellan folket och guden...eller nåt sånt, vi hängde inte riktigt med i svängarna. Men vi förstod att dom tyckte att vi gjorde något väldigt dumt. Med tanke på

att handeln expanderar hela tiden så kanske vi ska försöka att förhandla med dem, dom kanske kan hjälpa oss med att hitta nya odlingsmarker, bara dom får en liten del av vinsten, sa Brutus.

Att detta kom mycket olämpligt visade sig lite senare när ett annat främmande folk kom på besök i byn. Dom kom från en by i grannlandet norr om Semogah och förklarade att dom hade behov av att utöka handeln men hade inga kunskaper när det gällde havet, båtar och navigering. Brutus tänkte snabbt och erbjöd dem att hyra in sig på båtarna för att frakta sina varor så länge som det inte var likadana varor som han själv sålde. Det var ett mycket bra tillskott i handelstrafiken, men som även ställde till en del, angenäma men dock, problem. Man blev tvungen att bygga nya vägar för att underlätta för den andra byn att transportera sina varor till och från Semogah's hamn.

Nya kontakter knöts ideligen och trycket steg vad gällde odlingskapaciteten. Trots långdragna förhandlingar med naturfolket så såg det ut som att de två viljorna var oförenliga. Brutus bestämde sig helt enkelt för att ta marken med våld, så han beodrade sina män att börja röja och förbereda ny odlingsmark. Nu bar det sig inte bättre än att en av de turister som varit i Semogah hade uppfattat den kris som var under uppsegling så på kort tid larmat sin förening som han var medlem i. Detta resulterade i att det fanns helt plötsligt media på plats tillsammans med aktivitetsgruppen "Human Peace" (HP). Det var HP-gruppen som sagt till media att komma med eftersom de befarade att Brutus skulle utplåna stammen av naturfolk. HP kan väl närmast jämföras med Freedom House som beskrivs i *Human Geography, Issues for the 21st Century* (sid. 479ff)

Medias påverkan blev så pass stark att Brutus kände ett behov av att balansera den nyhetsbild som kablades ut över världen. Han beslöt att inrätta ett informationsdepartement som skulle se till att statens intressen speglades positivare i media. Ett sätt som dom löste detta problem på var genom att skicka ut notiser till tidningarna med "förslag" på vad de skulle skriva i tidningen. I gengäld fick de bättre tilldelning av papper och billigare elektricitet. Dessa små lappar var gröna till färgen och fick namnet palmblad av journalisterna, lapparnas avsikt var ju att kyla känslorna precis som man söker skydd undan solen under en palm. (jmf. Sveriges grå noter under andra världskriget.)

Landet i norr, som var en monarki, visade sig liknande problem som kejsaren hade stått inför ett antal år tidigare. Men här rörde det sig inte om enbart två barn utan åtta stycken. Kungen lät avdela åtta mindre provinser runt omkring i landet för att arvingarna skulle få känna på hur det var att driva ett land. Detta resulterade i att Brutus nu delade gräns med två i stort självstyrande stater på sitt norra gränssnitt. Dels med en av de äldsta sönerna (Alexander) som var inriktad på att göra "Big Business" i sin lilla stat, och dels av en av de yngre förmågorna som var en tjej (Helena). Så fort Alexander hade tillträtt officiellt så började han förändra politiken, han hade fått landbiten med den lilla byn som handlade en hel del med Brutus. Alexander höjde tullavgifterna en hel del för att öka på inkomsterna och få ihop pengar till att bygga upp en egen armé. Detta var nog inte så väl genomtänkt eftersom handeln avtog relativt snabbt. Detta var en prestige-förlust för Brutus, eftersom han nu fick ett mindre utbud med varor att exportera till hamnarna på andra sidan. Han insåg att han skulle bli tvungen att hjälpa upp handeln över gränsen in till byn som nu vuxit till en stad. Dock hade han ingen lust att betala exportstödet med egna pengar så han beslöt att höja tullarna för stadens varor som gick genom Semogah ner till hamnen. När Alexander märkte detta blev han rasande, och började genast leta efter alternativa hamnar, men de låg långt borta och det var väldigt dåliga vägar dit. Alexander visste inte hur han skulle göra. Han hade lyckats att strypa

stora delar av inkomsterna till staden och detta gjorde befolkningen förbannad och misstron växte. Nu var det många som hade knutit band i Semogah och kände därför att det skulle vara bättre om man bodde i Semogah, efter ett litet tag blev denna känsla så pass allmän i staden att man mer eller mindre kontaktade Brutus för att få hjälp, Brutus hade själv haft tankar åt detta håll men var inte säker på om det skulle fungera, men nu när han fått stadens stöd så tvekade han inte länge innan han bestämde sig för att expandera och införliva staden i sitt rike, det var ju onödigt att så fina vägar och kontakter skulle förspillas. Sagt och gjort, med benäget stöd från staden och minimal strid så hade Semogah utökat sig själv till att innefatta handelsstaden i norr.

Vi ser alltså här en variant av Berlinmurens fall, även om det i detta fallet bara var en gräns som skilde ett folk med gemensamma kulturyttringar, alltså en och samma nation splittrad på två stater. Att dessutom den ena statens befolkning fick det betydligt sämre ställt än den andra gjorde inte saken bättre utan drev på en utveckling till ett gemensamhetsprojekt.

Under tiden som detta skedde så hade systemen till kungen suttit och tittat på från sitt håll, hon hade fått marken i nordost och hade således sin äldre bror på ena hållet, Brutus intill honom och havet i sydost samt faderns konugarike som fjärde part i sina gränsförhållanden. Helena var inte dummare än att hon insåg att det fanns en möjlighet att brodern skulle frakta handelsstadens varor genom hennes land istället, när det nu verkade som att gränstrafiken blev för dyr för honom. Hon hade därför dragit igång byggnationen av en hamn. Denna avstannade dock när handelstaden införlivades i Semogah. Men Helena hade lagt mycket pengar i hamnen och ville inte att det skulle vara förgäves så hon försökte tänka ut en ny strategi om hur hon skulle få användning av hamnen.

Samtidigt satt Brutus och funderade på hur han skulle kunna utöka sin hamn eftersom handeln ökade ständigt, och hamnens kapacitet snart skulle nå sitt maximum. Ett annat orosmoln dök nu sakta upp på himlen, det var kejsaren som inte längre kunde sitta och titta på när handelstrafiken eskalerade i ett rasande tempo. Han beslöt därför att en stor hamn skulle byggas på den andra sidan om Semogah, helt plötsligt hade alltså Brutus två hamnar under uppbyggnad på var sin sida om sin egna hamn som började bli för liten. Han kom fram till att nånting radikal måste göras, riktigt vad visste han inte men han tog kontakt med Helena för att sondera terrängen lite. Han lade fram sitt lilla projekt som ett samarbete mellan de två rikena och hon reagerade positivt och satte genast fart på byggandet. Samtidigt tillsatte de en delegation för att ta fram ett avtal mellan de två staterna som styrde handelsutbytet och liknande åtgärder. I detta avtal reglerade man vilka varor som fick handlas i vilka hamnar och hur stor kvantiteten det fick vara som mest. Vidare knöt man sig till varandra genom att inte tillåta att nya hamnar började handla med någon utan att den andra parten fick reda på detta först, för ett gemensamt godkännande. En annan delegation skötte ett avtalstecknande med motpartshamnarna på den andra sidan så man nu skapat ett litet handelsområde där man såg till att främja varandra. Detta var på både gott och ont eftersom vissa varor nu producerades i större mängd än det fanns avsättning för på den inre marknaden som de olika länderna hade skapat.

Brutus fader, Kejsaren, hade nu fått nog av den succehistoria som kablades ut över världen och satsade stora pengar på att skapa en infrastruktur upp mot den landsändan han en gång förvisat sin son. Vidare byggde han en toppmodern hamn med enorma resurser. Allt var nu klappat och klart för att ta över stora delar av handeln. Det var bara ett problem, handel var mycket begränsad och visade inga tecken på att öka. Detta kan ha berott på flera orsaker, en är

avgifterna som låg väsentligt högre än de andra två hamnarna samt att kejsarhamnen inte hade ett väl utbyggt kontaktnät, vilket de andra hamnarna hunnit skaffa sig.

Hittills så hade Semogah varit en diktur, i.o.f.s. en ganska glad sådan eftersom de bofasta i den var nöjda, men det fanns två grupper i Semogah som var missnöjda, dels militären och dels vandringsfolket. Dessa två grupper ödslade mycket av sin tid åt att kritisera och trakassera varandra utan något större resultat. Militärerna hade till syfte att se till att vandrarna inte gick igenom odlingsfält och andra känsliga marker. Vandrarna ville ju gå samma vägar som deras förfäder gjort i flera hundra år. Att Human Peace blandat sig började nu märkas allt mer, de hade en permanent grupp som bevakade utvecklingen och sände ständigt brev och annat till Brutus och hans kumpaner med uppmaning att på allvar försöka hitta en lösning på problemet. Tack vare den globaliseringsvåg som svepte över världen fick allt fler reda på oroligheterna i Semogah. Lågvattenmärket blev när turismen totalt slagit i botten och de enda som var intresserade av att åka till Semogah var aktivister som stödde naturfolket. Pressen blev till slut så pass stor att Brutus tvingades att ställa upp på att folket skulle välja om man ville fortsätta med honom som ledare eller om man ville byta till någon annan. I paketet låg även en regimändring från diktatur till demokrati. Det bar sig nu inte bättre än att Överbefälhavaren för armén, en kvinna vid namn Kajsa Kavat fick folkets förtroende och blev den första demokratiskt valda statsministern. Detta innebar en delvis ny strategi i form av ökat samarbete med Helenaland och hamnarna på andra sidan Blåhavet.

Man skapade nu ett starkare band mellan varandra genom att helt släppa pass och tullar vilket i praktiken egentligen redan skett men nu hade man vidimerat detta på avtal och offentliggjort det för omvärlden. Man började även på att se om man inte kunde skapa ett gemensamt försvar, det var nämligen oroligt vid södra och västra gränslandet, dels var det kejsaren som blev allt mer rabiatt, när handel inte kom igång så valde de få välutbildade som fanns där att fly över gränsen till Semogah där det fanns gott om arbete men levnadsstandarden var något sämre, men med deras kunskap skulle det snabbt komma i paritet med kejsarstaten. Detta, att högutbildade flydde, tyckte givetvis inte kejsaren om så han stärkte gränsen mot Semogah väsentligt för att få stopp på detta och kunna kontrollera vad som hände. Hotbilden för de två nybildade staterna bestod nu främst i två fäder som på vars sin sida såg hur deras barn lyckades göra guld av sand. Detta gjorde att man i all hemlighet bildade en gemensam insatsarmé där man även lyckades få med Alexander (kungasonen), han var dock inte till fullo insatt eftersom man såg honom som en risk fortfarande.

På andra hållet hade Kejsaren och Kungen för underbordet förhandlingar om att med våld ta tillbaka de land som det en gång gett bort till sina avkommor för att se om dom kunde göra något av ett stycke "obrukbar" land, som var deras tidigare uppfattning om denna landsända.

Man planerade en tvåfrontsattack, en i norr och en i söder som skulle "klämma sönder" länderna och totalt krossa dem. På en och samma dag började de två fädernrikerna sina anfall, men det gick snett rätt så fort, dels beroende på att Semogah och Helenaland hade en utmärkt underrättelsetjänst som hade förstått att det var något i görningen, dels p.g.a. att invånarna i kejsarhamnen hellre levde i Helenaland eller Semogah istället för det förtryckta kejsarriket. Detta innebar att de soldater som marscherade från Kejsarhamn lade ner sina vapen vid gränsen och blev krigsfångar som ganska snart gick tillbaka till Kejsarhamn för att bryta sig ur Kejsarriket och bilda en egen stat. Detta totala myteri fick den övriga armén att tappa en del av "stridslustan" så efter ett par månaders lättare strider frös fronterna där de varit ursprungligen på ett ungefär, dock med ett stort undantag. Kejsarhamn var nu en egen stat som låg ganska nära Semogah's södra gräns.

I norr hade det inte gått mycket bättre, Alexander hade stått vid sitt ord och hade en rejäl och motiverad armé redo för att mota tillbaka Kungens anfall och stödja Helenaland. Resultatet blev snarlikt här, man behöll sina gränser men hade nu fått en ny partner i Alexander som genom sitt stöd visat att han var på småstaternas sida. Alexander var egentligen inte så intresserad av ett litet rike han ville hellre ha kontakter med övriga världen. Han såg sin chans i denna allians att förverkliga den önskan. Han föreslog att de tre småstaterna skulle slå sig samman i en gemenskap kallad Blåhavets Förenade Stater (BFS). Syftet var att sedan värva hamnarna på andra sidan Blåhavet och därmed landet på andra sidan för att få ett herravälde över havet i viken som länderna låg. Med detta strategiska drag skulle man också delvis få kontroll över det sund som leder ut till det stora öppna havet, som därmed skulle ge access till världsmarknaden.

I den nära framtiden

Kejsarhamn erbjöds att gå med i BFS efter att den uppfyllt vissa krav. Efter stor möda och mycket besvär så lyckades de uppfylla kraven för ett medlemskap i BFS, vad man då inte visste men snart skulle bli varse var att Kejsaren hade hjälpt till ekonomiskt för att Kejsarhamn skulle kunna bli medlem i BFS. Han hade alltså lyckats få med ett finger i spelet trots att en av huvudpunkterna för bildandet av BFS var att hålla Kungen och Kejsaren på avstånd och stärka sina egna roller i maktspillet över Blåhavet.

Detta är en situation som har vissa paralleller med Hong-Kong och Kina i verkliga världen. Kejsarens taktik är alltså att låta Kejsarhamn bygga upp en kraftig ekonomi och få en viktig roll i BFS-gemenskapen som sedan skulle vara för stor för att utesluta och på så sätt skulle han kunna ta del av den lukrativa marknad som han för tillfället är utesluten från.

Man har nyligen upptäckt att det finns stora oljefyndigheter i Blåhavet mellan Semogah, Helenaland och Hamnland. Man planerar nu att försöka utvinna denna men man lider brist på kompetens inom denna näring. Som man ser det, finns det två alternativ, det ena är att ta hjälp av OLS (Oljeproducerande Länders Samfund) eller att försöka samarbeta med Kungaland eftersom de besitter den kompetens som fattas i BFS. OLS kräver att deras experter ska få bo i Semogah Hamn eftersom det kommer vara knutpunkten i verksamheten, eftersom man har inflyttningsstopp där är detta en knivig fråga som i så fall måste tas ett nytt beslut på i parlamentet. Man skulle även kunna ta Kungaland med våld, man har en så pass stark militär styrka om det inte var för att man erbjudit Kejsarhamn att gå med i BFS. I.o.m. detta måste man dela av en del av de militära styrkorna till att skydda Kejsarhamn och det område mellan Kejsarhamn och Semogah som man planerar att ta i besittning samtidigt. Man planerar att "muta" den motståndsvåg till kriget som kommer att uppstå med motiveringen att man gör det för urinnevånarna skull, som nu får tillbaka det land som den alltid har vandrat genom (och fortfarande gör, på bekostnad av att den är statslösa). En annan anledning till att man inom BFS är tveksamma till att samarbeta med OLS är att man konkurrerar med många av dessa länder på andra marknader, en ev. konflikt på oljemarknaden skulle slå ytterst hårt mot BFS som inte hunnit sprida ut sig på många stora globala marknader. Kungaland skulle ha den funktionen att öppna upp fler marknader för BFS, som de så väl behöver, men då kommer maktbalansen att bli ett orosmoment i regionen.

Som jag berättat tidigare råder en relativ maktbalans i området, men om Kungaland och Kejsarhamn blir medlemmar i BFS så kommer BFS ha ett klart och starkt maktövertag på

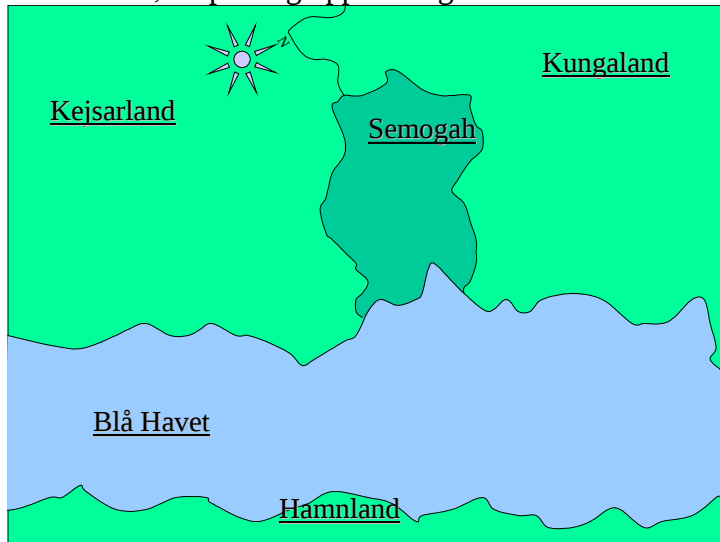
Kejsarland. Detta i sin tur kan öka aggressiviteten hos Kejsarland vilket gör tillvaron för BFS ytterst fragil och osäkert. Å andra sidan är förhållandet mellan Kejsarland och BFS så pass instabilt att det ligger hela tiden ett orosmoment kring utvecklingen i denna del av området.

I Semogah växer nu en nationalistisk undergroundrörelse som vill slå sig fri från Semogah hamn, de tycker att hamnen får allt stöd medan landsbygden får göra avkall på sina krav. Man försöker nu värva sympatier i Alexstad där liknande känslor finns, denna utveckling kan leda till en spricka i Semogah om ingenting görs.

Som vi märker är det inte lätt att driva en stat, lika svårt är det att på ett par sidor redovisa alla geopolitiska grepp som existerar, men detta var ett ärligt försök till att beskriva några ur en liten stats perspektiv.

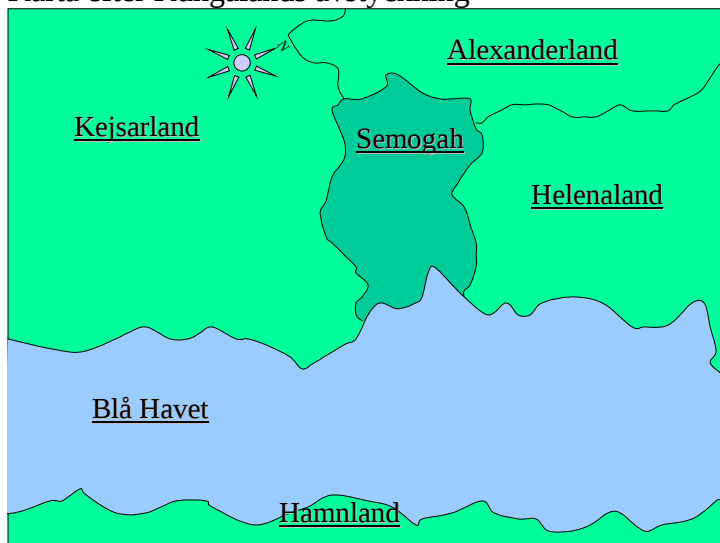
Kartsektionen

Grundkarta, ursprunglig uppdelning

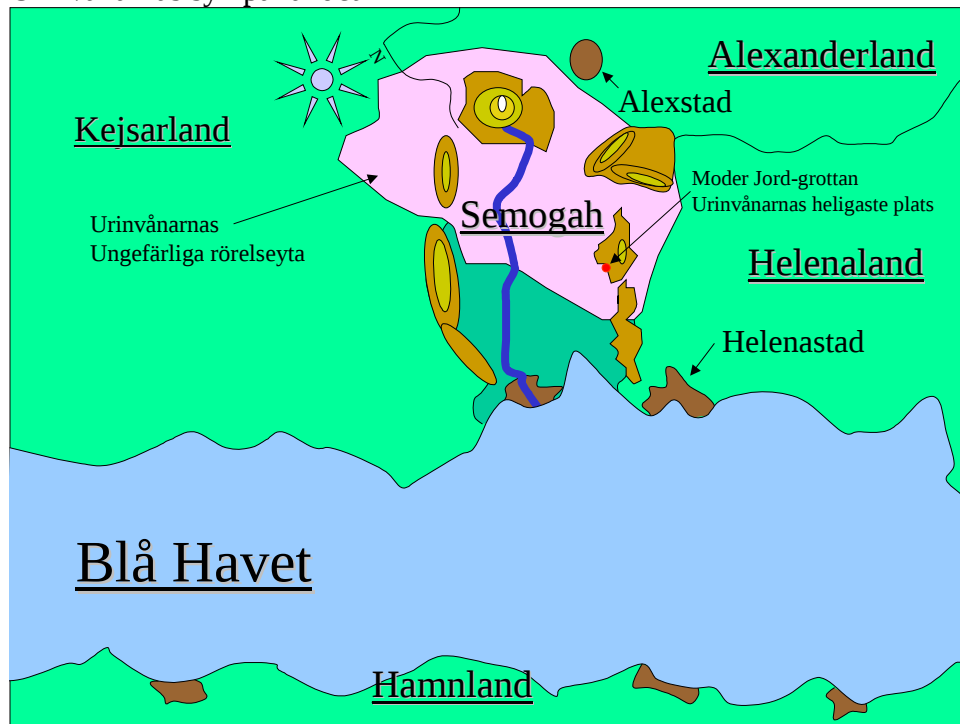
Markfördelningen efter att Semogah har bildats

Karta efter Kungalands avstyckning

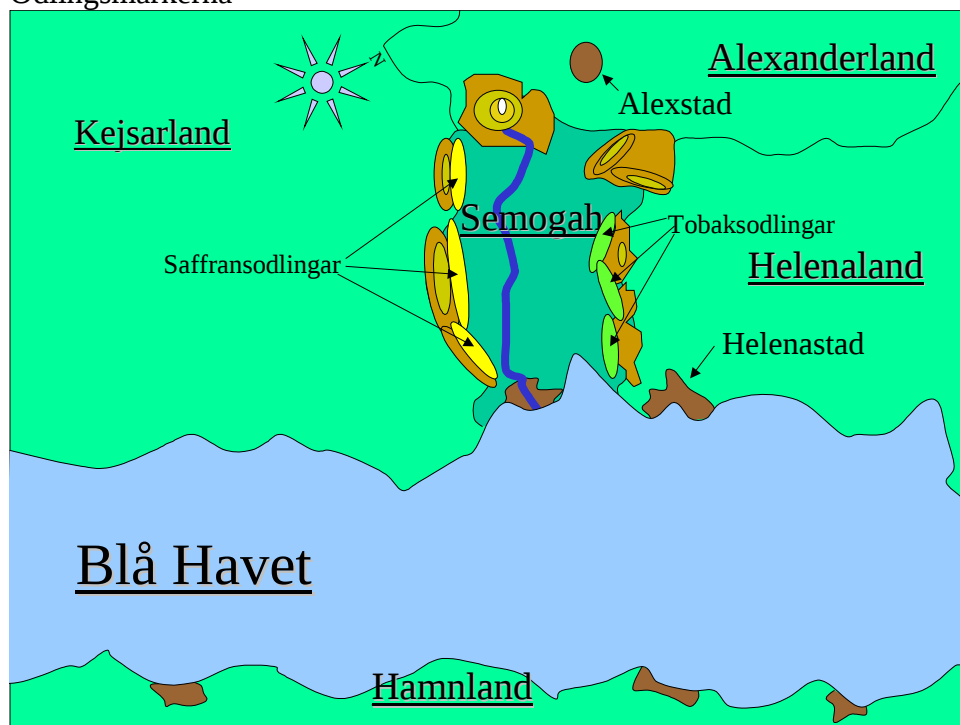
En bit av Kungaland är nu avstyckat i två småstater, Alexanderland och Helenaland. Lägg märke till att gränsen är betydligt rakare mellan dessa två länder än mellan de övriga, detta tyder på en mer schematisk fördelning av mark än att man gått efter de topografiska förutsättningarna.

Urinvånarnas syn på landet

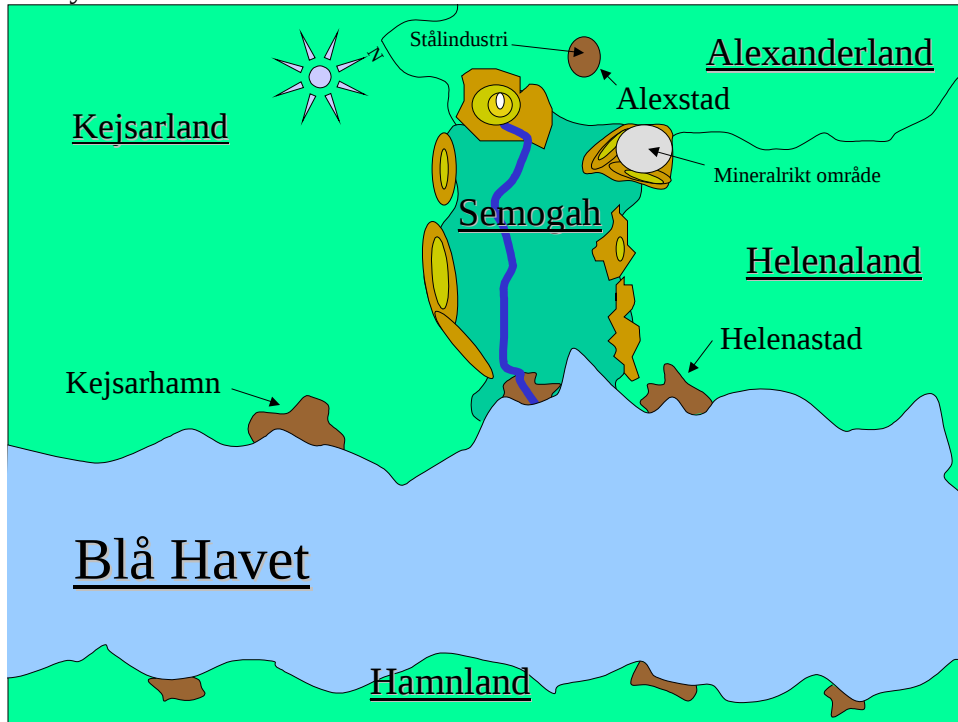
Urinvånarnas nationsutbredning och viktigaste heliga plats.

Odlingsmarkerna

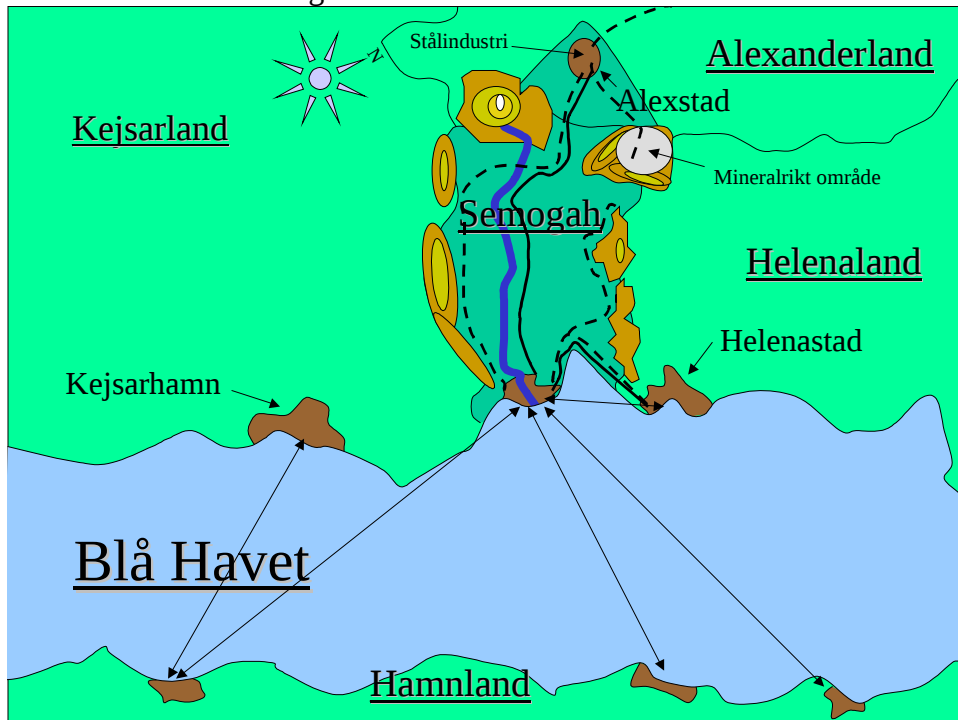
De viktigaste odlingarna i Semogah, som också grundlade utvecklingsmöjligheterna för staten.

De nya naturresurserna

Stålindustrin och Gruvindustrin som utvecklats på de senare åren.

Infrastrukturen i ett tidigt skede

Den viktigaste infrastrukturen

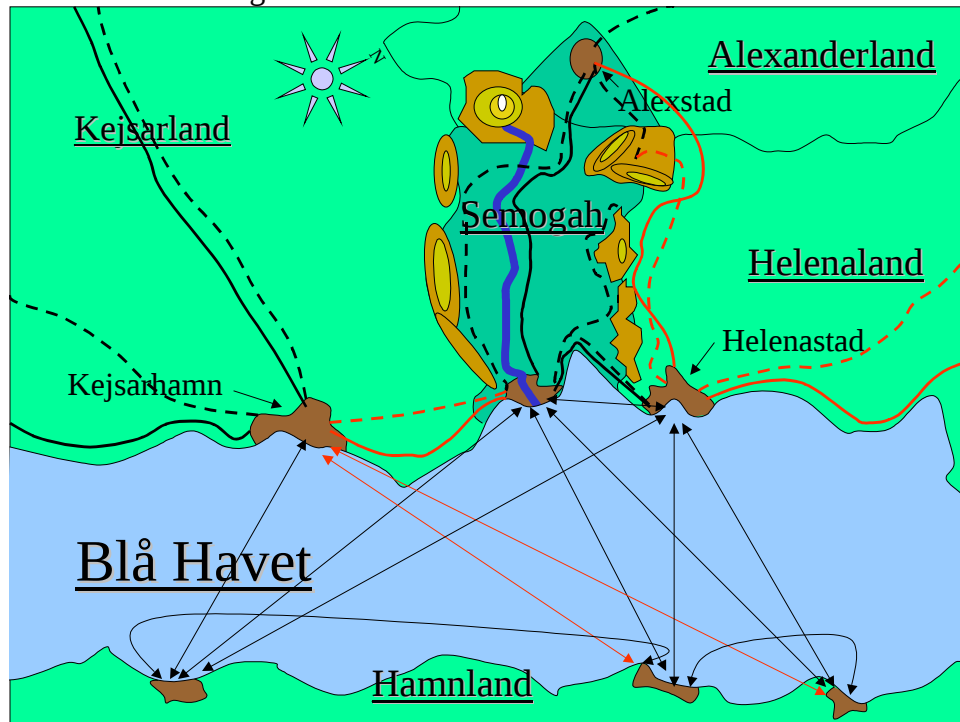
Streckade svarta linjer är järnvägar

Heldragna tjocka svarta linjer är vägar

Tunna dubbelriktade pilar över vattnet markerar handelsvägar på havet

Här ser man också det för tillfället införlivade Alexstad i Semogah, lägg även här märke till den nya gränsens raka linjer jämfört med andra gränser.

Infrastrukturen idag och i framtiden

Den viktigaste infrastrukturen, del 3

Streckade svarta linjer är järnvägar

Heldragna tjocka svarta linjer är vägar

Tunna dubbelriktade pilar över vattnet markerar handelsvägar på havet

Här ser man också det för tillfället införlivade Alexstad i Semogah, lägg även här märke till den nya gränsens raka linjer jämfört med andra gränser. De röda markeringarna visar planerade åtgärder.